

простор за многе *филозофије лепог*, које би биле усмерене на чување појма лепог по себи од евентуалних произвољних тумачења, којима би се тај појам свео на нешто пролазно и акцидентално. Морало би се утврдити по каквом принципу се *партикуларно лепо* уздиже до *лепог по себи* и прецизирати разлика између лепог *по себи* и лепих *бића*. Јер једино апстраховањем од лепих *бића* може се доћи до наговештаја *идеје* лепог која их омогућава.

На темељима теорије идеја и разумевања *лепог по себи*, Платон јасно разликује два облика умећа, од којих је један облик копирање, а други „стварање привидности под увјетом ако се лаж покаже уистину као лаж“. С једне стране је умеће пресликавања или „уметност копирања“, а са друге стране умеће стварања привида или „уметност симулакрума“. То можемо упоредити са Ничеовим ставом да истинитост уметности лежи управо у отвореном приказивању себе *као лаж*., који он износи у тексту „Сазнајнотеоријски увод о истини и лажи у изванморалном смислу“. Свакако, при разумевању Ничеовог става о уметности потребно је имати у виду „стран и необичан карактер Ничеове филозофије. У њој нема поузданости, нема равнотеже. Она све то и не тражи: она, као и поглед на свет Достојевског, живи од противуречности. Ниче не пропушта прилику да се насмеје над оним што називају чврстином уверења“, како тврди Лав Шестов у делу *Достојевски и Ниче*.

Платон разликује и мимезис у који *настаје као оруђе* од оног који *ствара привидност пружајући самога себе као оруђе*: „кад нетко својим тијелом репродуцира држање једнако твоме или својим гласом твој глас, тај огранак умијећа које ствара привидност, мислим, зове се понајвише опонашање“. Чињеница да сâм Платон у властитим дијалозима своје мишљење изговара „туђим гласовима“ може се формулисати и као аргумент за питање: да ли таква врста уметнички обликованог израза за Платона ипак представља *пожељан* модел саопштавања знања?

Свакако, уз то питање можемо се и подсетити познатих покушаја различитих интерпретатора да „дијагностикују“ стварне мотиве који узрокују Платонов критички став према уметности – Кауфманова тврдња да Платон о песницима пише као њихов супарник (уосталом, сâм Платон признаје: „ви сте песници, а и ми смо такође песници... супарници и противници у такмичењу за најлепшу драму), Ђурићева оцена да Платон не може изагнати песника из себе, Гадамеров опис да Платон у *Федру* дозвољава да се реторика